

El retrat de Dorian Gray

Oscar Wilde

—Anem a seure a l'ombra —va dir Lord Henry—. Parker ens ha portat les begudes, i si s'està gaire més estona al sol el perjudicarà, i Basil no el tornarà a pintar mai més. No deixi que el sol el cremi. No l'afavoriria.

-Quina importància pot tenir? —va exclamar Dorian Gray, rient, quan s'asseia al seient del fons del jardí.

—Per vostè n'hauria de tenir moltíssima, Mr. Gray.

—Per què?

—Perquè té la joventut més gloriosa, i la joventut és l'únic que val la pena de tenir.

—No m'ho sembla pas, Lord Henry.

—No, ara no l'hi sembla. Un dia, quan sigui vell,

lleig i arrugat, quan el pensament li hagi assecat el front amb els seus sécs, i la passió li hagi marcat els llavis amb els seus focs espantosos, sí que l'hi semblarà, terriblement. Ara, vagi on vagi, sedueix el món. ¿Serà sempre així? ... Té una cara prodigiosament bella, Mr. Gray. No arrufi les celles. És veritat. I la bellesa és una forma del geni: de fet és més alta que el geni, ja que no necessita explicació. És un dels grans esdeveniments del món, com el sol, la primavera, o el reflex a les aigües fosques d'aquella petxina platejada que en diem la lluna. No es pot qüestionar. Té el dret diví de la sobirania. Converteix en prínceps els qui la posseeixen. ¿Somriu? Ah, quan l'hagi perduda no somriurà pas... A vegades la gent diu que la bellesa només és superficial. Potser sí. Però almenys no és tan superficial com el pensament. Per mi, la bellesa és la meravella de les meravelles. És només la gent superficial la que no jutja per les aparences. L'autèntic misteri del món és el visible, no pas l'invisible. Sí, Mr. Gray, els déus han estat bons amb vostè. Però el que els déus donen ho prenen de seguida. Només té uns quants anys per viure realment, plenament, perfectament. Quan la joventut se'n vagi, la bellesa també se n'anirà, i després de sobte descobrirà que ja no li queden triomfs, o que s'ha de conformar amb els triomfs insignificants que el record del passat tornarà més amargs que les derrotes. Cada mes que s'escola l'acosta més a una cosa horrorosa. El temps n'està gelós, de vostè, i guerreja contra els seus lliris i les seves roses. Es tornarà groguenc, se li enfonsaran les galtes i se li apagarà la mirada. Sofrirà moltíssim...

Oscar Wilde, *El retrat de Dorian Gray*, Barcelona: Quaderns Crema, 1998, 38-39.

Traduït per Jordi Larios